

Arrest

nr. 28 426 van 8 juni 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat I. TALPE en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 19 januari 2007 het Rijk binnen en diende op 14 november 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 6 maart 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig zijn te uit Hafizabad in de provincie Punjab. Op 23 januari 2007 diende u hier een eerste asielaanvraag in. U verklaarde een Ahmadi te zijn, en uw familie zou problemen gekend hebben met lokale mauvi’s. Op 23 november 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingen betwistingen (RVV) die op 10 april 2008 de weigeringsbeslissing bevestigde. Op 14 november 2008 diende u hier een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij naar de eerdere motieven die u opwierp tijdens uw eerste asielaanvraag. Tevens zou uw broer sinds september 2008*

verdwenen zijn. Voorts staaft u uw tweede asielaanvraag met een aantal documenten: een nieuw attest van de Belgische Ahmadi-gemeenschap en ontvangstbewijzen van donaties, uw "B-form", uw geboorteakte, drie "FIR" 's (First Information Report) en artikels met algemene informatie".

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

2. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. Te dezen is de Raad niet bevoegd zich in beroep uit te spreken over de beslissingen genomen in het kader van de eerste asielaanvraag. Deze diende aangevochten te worden met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is de bevoegdheid van de Raad in casu beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe gegevens en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, alsmede van de aanvraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Verzoeker legt in zijn tweede asielaanvraag een attest neer van de Belgische Ahmadi-gemeenschap en ontvangstbewijzen van donaties, een B-form, zijn geboorteakte, drie FIR's en krantenartikels. Bovendien verklaart verzoeker op het CGVS dat zijn broer in september 2008 verdwenen is.

3. Nopens de status van vluchteling

4. Verzoeker haalt als enig middel de schending aan "*van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in art. 62 W. 15/12/1980, alsook bij de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*".

4.1. Het CGVS wijst in haar bestreden beslissing op de tegenstrijdigheden en vaagheid die verzoeker aan de dag legt in zijn huidige asielaanvraag omtrent zijn verblijfplaatsen en een incident waarbij verzoeker betrokken zou zijn. Hieromtrent stelt het CGVS dat "*Deze tegenstrijdigheden gecombineerd met uw duidelijke aarzeling om over dit incident te vertellen wijzen duidelijk op het verzonnen aspect van uw verklaringen*". Bovendien maakt verzoeker de bewering dat zijn broer verdwenen is niet aannemelijk.

4.2. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot verzoekers verblijfplaatsen slechts details betreffen, dat hij "*zich toch al enkele verblijfplaatsen kan herinneren en weergeven*". Voorts wijst hij op zijn jeugdige leeftijd, de

omstandigheden waarin hij zijn omgeving heeft verlaten, het feit dat er ondertussen tijd is verstreken en de traumatische ervaring die menige asielzoekers moeten doorstaan.

4.3. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het minimaliseren van de tegenstrijdigheid van zijn verklaringen, maar geeft geen aannemelijke verklaring waarom hij niet in staat is een coherente weergave te bieden van de incidenten waarbij hijzelf betrokken was in Pakistan. De feiten zouden in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven; derhalve vormen vergetelheid, zenuwen, jeugdige leeftijd, en de beweerd maar niet aangetoonde traumatische ervaringen geen aanvaardbare verklaring. Dat verzoeker amper een opleiding heeft genoten en zelden uithuizig was, biedt evenmin een aannemelijke verklaring, daar de kennis over deze zelfmeegemaakte feiten, geen scholing vereisen en verzoeker minstens geloofwaardig moet kunnen vertellen over zijn eigen leven. Van een kandidaat vluchteling die zijn familie en zijn land dient te verlaten uit vrees voor vervolging, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich de feiten die aan de basis lagen van zijn vertrek herinnert op een gedetailleerde wijze. Verzoeker blijft hier in casu in gebreke, waardoor er geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerd persoonlijke vrees voor vervolging.

4.4. Verzoeker verzuimt bovendien enig objectief bewijs neer te leggen over de voorgehouden verdwijning van zijn broer. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.5. Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten stelt het CGVS vast dat het eerste FIR dd. 11/07/2004 reeds neergelegd werd in het eerste asielaanvraag en dat de twee overige FIR's niet op verzoeker betrekking hebben, bijgevolg "*voegen ze niets toe aan uw asielaanvraag*". De krantenartikels hebben tenslotte een algemeen karakter die noch naar verzoeker, noch naar zijn familie verwijzen.

4.6. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet, derhalve blijven deze onverminderd overeind. De overige documenten, de neergelegde geboorteakte en B-form, zijn hoogstens een begin van bewijs van identiteit en de neergelegde attesten van de Belgische Ahmadi-gemeenschap, tonen aan dat verzoeker deze gemeenschap in België financieel steunt. maar vormen geen bewijs van zijn vrees voor vervolging in Pakistan.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hierbij naar de algemene situatie van Ahmadi in Pakistan en naar de Pakistaanse wetgeving hieromtrent.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker voegt geen nuttige argumenten toe. Zonder de soms lastige situatie te ontkennen van de Ahmadi als leden van een minderheidsgodsdienst in Pakistan, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij hiervoor internationale bescherming behoeft. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken overigens zelf dat zijn ouders, zijn broer en twee zussen naar Karachi verhuisd zijn en Karachi een grote stad is waar niet

iedereen elkaar kent waardoor het er veiliger is om te leven. Voor zover in casu al nodig, is aldus een binnenlands vluchtalternatief in zijnen hoofde voorhanden.

5.3. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 juni 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK